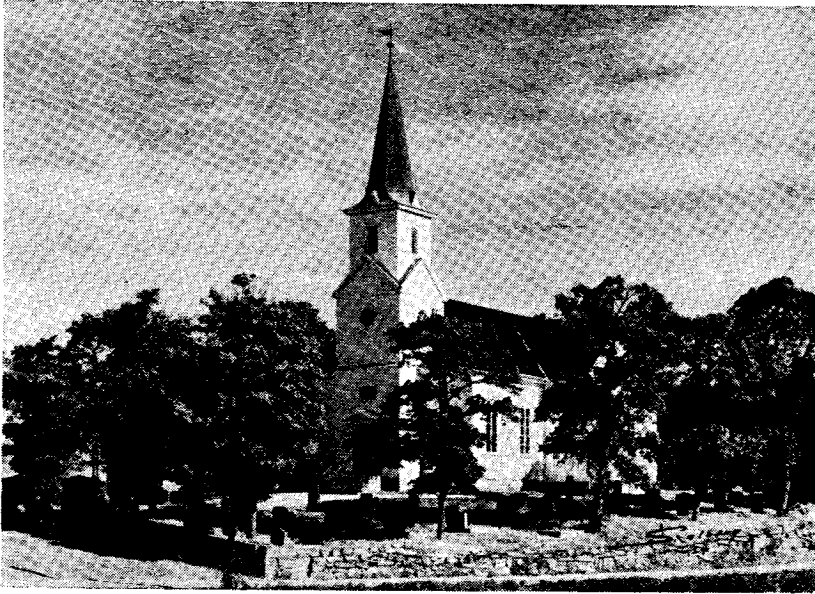

Varteig Menighetsblad

2. årg. Nr. 10.

Desember 1974—Januar 1975

3. årg. nr. 1

JUL IGJEN

Hvor kjært det er for oss «nordboere» å kunne få feire en av våre store høytider med lys, glede og fest just i den årstiden da mørke og kulde tynger og trykker! — Vi tenner lys, vi synger om glede, vi hygger oss sammen i lyse, lune hjem.

Julen er framfor de andre høytider festen med de mange kjære navn.

Jeg nevner:

HJEMMETS HØYTID. — For den som borte var, er parolen: Hjem til jul! Der blir gamle, kjære minner levende, og nye rike opplevelser flettes inn i minnes krans.

LYSETS HØYTID. — «Da tenner moder alle lys så ingen krok er mørk.» «Julen er

kommet med solhverv for hjertene bange.» Vi går lysere tider i møte.

GAVENES HØYTID. — Vi får glede oss ved å gi — og få gaver. Grunnlov i Guds rike: «det er saligere å gi enn å ta». Ta vil i den sammenheng si: motta, få.

Det er så mye som er eget for julen, som savnes hvis det uteblir. Derfor er julen:

TRADISJONENS HØYTID. — Juletre må det være. Noe vesentlig måtte savnes om ikke det var på plass. Og dessuten er det de mange andre ting, ute og inne, som må være der de skal være når høytiden ringes inn.

Forts. side 2

BORG BISKOP

«I Østlandets vise»

Barn har lett for å oppfatte feil. Særlig salmevers med litt gammelmodig språk. Ikke minst er mange av våre julesalmer flittig ut-satt for barnemisforståelser. Er det ikke Jesus sine «arme små» som kommer togende inn i stallen? Eller: i det «skjuleet» som «engler daler ned» i? Og saktens er det dem som har tenkt seg at når «en fattig jomfru satt i lønn, hun satt i lønn», så må det bety at hun først var klatret opp i treet?

Selv har jeg gjort meg skyld i adskillige av disse misforståelsene. En av dem var at jeg som femåring sang: «I Østlandets vise, I trestjerne-menn.» For meg som vestlending hvilte det en veldig mystikk over dette «Østlandets vise», østpå måtte de ha forstret folk av et helt annet kaliber enn borte hos oss på Bergens-kanten. Det var fra noe sted i nærheten av Vormsund eller Sarpsborg at de tre vismennene og stjernen stammet.

Siden har tanken ofte gått tilbake til de vise — og til deres visdom. Og etter hvert som jeg er blitt større, har jeg kjent meg mindre og mindre overfor den store visdom som består av dette: å sette alt annet til side og dra avgårde. For å finne Kongen. Finne den hersker som jeg kan falle på kne for og til-

be. Tilbe og bære fram den største, og eneste, gaven jeg kan by ham: meg selv, mitt liv, min morgendag . . .

Få fortellinger i Bibelen er mer gåtefulle og lar oss stå igjen med flere spørsmål enn fortellingen om vismennene og stjernen. Hvem var de? Hvor kom de fra? Hvordan fant du ut av dette med stjernen? Hvor ble det av dem etterpå? — Men alle disse undringene er, når alt kommer til alt, små sammenlignet med denne: Hvordan maktet de å sette alt til side, ofre tid, krefter, arbeidsfortjeneste og utlegg, for dette ene, å finne et barn og en krybbe til å knele ved? Det må ha vært viktig for dem, grenseløst viktig, å finne ham.

Hvordan kan det bli like viktig for meg? I et gammel og gammel-språklig, men grenseløst ungt og livsnært salmevers heter det:

Akk at vi av de vise må
den rette visdom fatte
og over verdens visdom så
vår Jesu kunnskap skatte
at vi ved Ordets stjerne kan
oss villig til ham føie,
med alt vårt gull, vår makt og stand
oss for hans føtter bøie!

(Landstad 165, 1).

JUL IGJEN Forts. fra s. 1

Måtte så også alle våre forberedelser og anstrengelser til høytidsfeiringen få være et rett velkommen til Jesus slik at både den ene og de mange av hjertet hilser ham og sier: «kom her inn og vær min/vår gjest! Gi en salig julefest!

Velsignet jul!

T. T.

Enn om vi denne julen virkelig steg inn i rollen som «Østlandets vise».

Signet jule-høytid!

Deres

Per Lønning.

LYSETS BARN

Dessverre er det ikke så mange av våre indiske venner som skriver til oss. Men to har vært trofaste helt siden vi forlot misjonsmarken for 15 år siden. Det er Sonamoni og Samapodo. Egentlig er det vel ikke så rart. Det var nesten som vi kom i slekt med hverandre. Vi måtte nemlig arrangere bryllup for dem og hjelpe dem i en vanskelig periode av livet.

Hun var barnepike hos oss og eide ingen ting. Hennes mor var en fattig enke som bar inn vann og vasket huset for oss. De tilhørte en folkegruppe som sto veldig lavt både sosialt og kulturelt. Men en del av dem som tilhørte denne gruppen var blitt kristne i nærheten av Nimasarai misjonsstasjon, hvor vi var siste perioden i India.

Han var av brahminslekt — høyeste kaste innen hindusamfunnet. Hans far var en rik landeier som bodde lenger vest i landet. Men unge Samapodo hadde brutt med sin kaste og sin familie fordi evangeliets lys hadde gått opp for ham. Ja han lot seg døpe, ble han samtidig eiendomsløs og arveløs. Men han var ivrig etter å lære mer om

Jesus. Derfor var han kommet til bibelskolen som jeg da ledet.

Men når jeg tenker på ham, så er det en spesiell hendelse som jeg aldri kan glemme:

Jeg satt en kveld på kontoret på misjonsstasjonen og arbeidet. Da hørte jeg skritt utenfor og en som hostet. Det var det samme som å banke på.

«Kom inn,» sa jeg. Det var Samapodo som kom. Da hadde han bare vært hos oss en kort tid.

«Saheb,» sa han. «Du vet at de andre på bibelskolen har beskyldt meg for å stjele forskjellige småting. Du husker at jeg nektet for at det var sant da du spurte meg. Jeg har vært vant til at det ikke gjør noe om en stjeler litt og lyver litt hvis en bare er smart nok. Men nå ser jeg at det er galt. Jeg kan ikke følge Jesus og fremdeles vandre i mørket. Jeg er kommet for å bekjenne at jeg har syndet. Du må be til Gud for meg at han vil tilgi meg og hjelpe meg til å vandre i lyset.»

Det ble en god bønnestund der i kveldstillheten og tilsigelse av syndernes forlatelse. Samapodo gikk lettet og lykkelig tilbake til jordhytten hvor han bodde. Den Hellige Ånd hadde fått fortsette sin gjerning. Og det har han fått gjøre videre med denne mannen og konen hans i årene som er gått siden den gang. Han er prest i benegalkirken og de har et hjem som er senter i menigheten. Mange barn har de som følger i foreldrenes spor. Som lysets barn.

Per Kjølborg.

VARTEIG MENIGHETSBLAD

Utgis av Varteig menighetsråd
ved en redaksjonskomite.

Utkommer med 10 nummer i året

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg

«Hvem kan utsie hva Kristi kraft formår?»

DA ASTRI FANT JESUS

Astri var en av de mange unge piker som i årenes løp var hos oss i Nærøy prestegård i Namdalen. Med fire små, prestegård hvor folk kom og gikk (det hendte at forkynnere kunne bo hos oss i mer enn én uke), var det vanskelig å få tid og anledning til å komme særlig ut, og som prestekone syntes jeg at det burde jeg også. Hva så? —

Som kjent: «Nød lærer naken kvinne å spinne». Det var ett å gjøre: Jeg tok unge piker i huset for å lære dem opp i mat- og husstell, søm og håndarbeid. Det var vanskelig å skaffe hushjelp, lite kunne vi betale, og de unge ville ut, ut — tjene i hus eller fabrikk m. v. —

Astri var en søt pike med en dannet opp-treden og et behagelig vesen. Hun var helt uvant med alt som angikk hus, var 25 år og skulle gifte seg. Hun hadde hatt jobb på kontor etter eksamen artium. Jeg hadde mangan «kamp» for å lære henne. Men hennes måte å være på, gjorde at jeg fant meg i meget. Hun var ellers lett å omgås. Men det gikk ikke lenge før jeg oppdaget noe som engstet meg: Astri var direkte mot-stander av kristendommen.

Med fire barn og prestegård — nei, det så ikke lyst ut. Jeg tenkte: hvordan kunne hun ville komme og være i en prestegård? — Visste hun ikke hva en prest var. — Når vi hadde vår morgenandakt oppdaget jeg hvor uinteressert hun var. Og det gikk ikke lang tid før også barna oppdaget det. Jeg måtte spørre Astri direkte, og da svarte hun rett ut: «Jeg har absolutt ingen interesse der.»

Det gikk så vidt at jeg bad Astri gå fra bordet og ta til med noe mens vi hadde vår andaktsstund. Barna kom med sine spørsmål i denne forbindelse, og våre svar kunne bli noe unnvikende.

Det ble bedt mye for Astri, og vi visste

at kunne Jesus få begynne den gode gjer-ning i henne, ville han og fullføre den.

Når jeg skulle ut om kvelden, ba jeg Astri om å sitte på sengekanten hos barna mens de ba sin kveldsbønn. De oppdaget nok «kulden» når Astri satt der. En dag sier et av barna: «vi må be Jesus være glad i Astri og Astri være gla i Jesus.»

Ingen ting bet på henne — tilsynelatende. Så etter et par måneder sitter Astri og jeg alene i stuen en kveld. Jeg sitter bak avisen og «kjemper». Jeg må si noe. Vi prater om løst og fast. Astri er elskverdig og hyggelig og interessert i så mangt og meget, men ikke dette ene. — «Tenker du aldri på din barndoms Gud, Astri?» Intet svar. Astri ser bare ned. «Han er glad i deg og vil så gjerne eie ditt hjerte.» Ingen reaksjon. «Kjære Astri, vi er også så glad i deg. Du er jo så god og snill, kan du ikke for vår skyld gå i kirken og på møter? — Tror du kommer av å høre.»

Plutselig reiser Astri seg og går mot døren, stanser før hun går ut og sier: «la meg få være i fred, la meg endelig få slippe dette!» Jeg kan ikke forklare hvordan jeg følte det. Astri kom inn igjen, hun hadde jo ikke sagt «god natt», og satte seg ned med sitt håndarbeid. Ikke et ord ble vekslet mellom oss. Jeg klarte ikke å sitte lenger og ønsket så inderlig å spille og synge kveldssangen vår: «O, bli hos meg! nu er det aftentid». Den ble gjerne sunget etter at Astri var gått for å legge seg om kveldene.

Så sier jeg: «Jeg vil gjerne spille og synge kveldssangen vår, Astri, før jeg går å legger meg. Vil du høre på, eller vil du helst gå?» Astri svarte ikke, bare så ned. — «Den som tier smytykker.» Jeg spilte, sang, sa «god natt» og gikk.

Uke etter uke gikk. Ikke et ord ble sagt

til Astri om det ene nødvendige. Men vi ba for henne. «Det to eller tre blir enige å be om . . .»

Astri kom til oss 1. september, og nå var vi kommet fram til jul. Vi var spent. Ville julens budskap gi Astri noe? for det måtte jo bli mye av tale og sang om det som «skjedde i de dager.»

En dag sa Astri: «Hva skal en da gjøre for å feire jul slik som f. eks. dere gjør?» — «Virkelig å feire jul, Astri, er å gi plass i sitt hjerte for sin barnetro hvilken alder vi enn befinner oss i. Er vi våkne, vil Bibelen ord føre oss inn i høytiden lik stjernen som ledet de vise menn til Davids by.» — Men Astri fortsatte å være kald — tilsynelatende. — Så var vi kommet langt ut i februar. Ingen forandring. Gud kommer i sin tid. Vi måtte bare be og vente.

En kveld sitter Astri og jeg i stuen igjen. Jeg syntes det var så kaldt rundt meg. Men samtidig var det noe annet, noe uforklarlig. Astri og jeg brukte å snakke sammen om ting som interesserte oss begge, men bare ikke om det «ene nødvendige», når vi satt slik.

Denne kvelden fikk jeg ikke et ord frem. Jeg satt bak avisen og lot som jeg leste. Men tankene forstyrret stadig. — «Kan vi ikke også i kveld prate sammen og hygge oss?» spurte Astri. «Du får ha meg unnskyldt: i kveld klarer jeg det ikke», svarte jeg. Ingen av oss sa noe. Slik satt vi lenge. Enten «les» vi eller tok håndarbeidet. Jeg reiste meg, sa «god natt» og ville gå. — «Kan du ikke spille og syngne kveldssangen før du går?» — «Nei, Astri, i kveld vil jeg ikke det. Du får ha god natt, men glem ikke at vi ber for deg».

Dagen etter merket jeg at Astri var anderledes. Jeg lot meg ikke merke med noe,

nå fikk Astri kjempe selv. Jeg forsto at Gud hadde begynt sin gjerning.

Det gikk en tid. Vi kunne av og til om kveldene høre sår gråt fra et fortvilet hjerte. Men vi forsto at det var best hun fikk være alene. — En kveld da min mann og jeg kom sent hjem, var alt stille i huset. På mitt nattbord lå en lapp, skrevet av Astri: «be for meg enda mer, kjære dere to!» — Da alt var stille, ville vi ikke vekke Astri for å snakke med henne.

Om morgenen la jeg armen om Astri og sa: «Ja, kjære Astri, vi vil fortsette å be for deg; men du må selv ville høre Jesus til, for til himmelen kan det ikke tvinges, men bare ringes».

Vi fikk noen herlige måneder sammen før Astri reiste ca. 1. juli.

Vi har hatt forbindelse med hverandre gjennom årene. Hun og hennes mann og barn lever et rikt og lykkelig kristent familieliv, og de er med i Guds rikes arbeid det de makter.

Alt står i Guds Faderhånd!

J. T.

Misjonæravskjed

Lørdag 17. august var det fest på Høgheim for Lillian og Odd Åge Ågedal som skal reise ut til Etiopia. Det var en stor dag for misjonsvennene i Varteig, for Lillian er den første utsending fra vår bygd, hvilket har vært et ønske i alle år. Det ble også bekreftet av den store forsamling som fylte bedehuset den kvelden.

Odd Åge holdt festtalen og Lillian hilste med et Guds ord og bad om misjonsvennene ville slå en bønnering om dem. Ellers var det hilsener fra de forskjellige foreninger i bygda. Det ble gitt kr. 2 125.00 i misjonsoffer.

O. B.

VÅR JUL - ENQUÊTE

1. Fortell om 'en jul du husker særlig godt, og hvorfor?
2. Hva betyr julen for deg?
3. Hvilke ønsker har du for menigheten vår i det nye år?

Etternevnte fire personer, nevnt i alfabertisk orden, har etter anmodning gitt følgende svar:

1. Jeg kan huske en 1. juledag vi gikk til kirken. Det var snø og fint sledeføre. Fra alle 3 delene av bygda kom folk kjørende i sleder og dombjelleklangen dirret i luften. Ved kirken var det travel aktivitet. Alle hestene skulle inn på stallen, og den dagen ble den fullt besatt. Det var sjelden det var så mye snø at det var sledeføre i julen.

2. Julen er gledens fest og skulle også være takkens fest. Og dette å få være med å synges: «Han er frelser min», det er like nytt og kjærnt hvert år.

3. Måtte Jesus få større plass i våre hjerter, og lukkes inn der hvor han nå står utenfor. Et godt nytt år ønskes alle i menigheten.

Olga Bøe.

1. Julen er vel en hjemmenes fest. Jeg husker særlig en julaften vi skulle besøke far. Vi tok med barna og dro iveri i drivende snøvær. Vi gikk en times tid før vi kom fram. Men da vi kom hjem var det velkomst, varme og lys. Hele familien var samlet, og alle var glade og fornøyde. Høydepunktet om kvelden var jo at store og små gikk omkring juletreet og sang alle de kjære julesangene.

2. For meg betyr julen glede. Som hustru, mor og bestemor vil jeg gjerne gjøre det

godt og festlig for familie og andre. Inni mellom kommer nok vemodet. Det er så mange jeg savner som jeg forbinder med jul og glede. — Egentlig det største for meg er at Jesus ble født og kom til jorden for min skyld.

3. At folk gikk mer i kirken, og at menighetssangen ble fyldigere. Både unge og eldre burde samles der.

Margit Myrás.

1. Det var julekveld. Mine to små var sovnet. Vi hadde hatt julegaver, juletre og god mat og hørt om julens budskap. Men mor var trist, ikke ville hun leke, ikke fortelle eventyr. Så var senga best.

Nå satt jeg alene ved ovnen og gråt. Det var uvær utenfor og innenfor. Min mann var død og jeg satt helt alene.

Dog, nei, ikke helt alene. Min beste venn var usynlig tilstede. Han hvisket om at han ville være med meg og trøste meg også i dette svære og tunge. — Jeg leste så juleevangeliet en gang til. Og lyset fra julesangen om fred og frelse også for meg, sendte sine gledesstråler inn i mitt bedrøvede hjerte og skapte takk til en kjærlig Far, takk også for sorgen som han hadde sin kjærlige mening med, og at han ville være med meg alle dager og bare ville mitt evige vel. Så endte også denne julaften med takk til Gud for «sin usigelige nåde».

2. Den er en stor glede og takk til Gud for at han elsket verden og dermed meg, en synder, så høyt at han lot seg føde som et menneske for å frelse oss fra syndens følger og gi alle som tror og tar imot julebudskapet, et evig liv.

3. Først ønsker jeg alle et godt og velsignet nytt år! — Må vi som tror på Jesus ikke sovne og sløves, men må alle som har tatt

imot frelsen, skyte nye skudd, fornyes i forhold til Gud og mennesker! — Vi må flittig komme sammen til bønn, om ordet og natt-verden. Så ønsker jeg en gjennomgripende og sunn vekkelse over alle som ikke har tid til å søke sin Frelser, så de må få sin sak i orden med Gud. Det burde for alle være det viktigste program for 1975.

Anna Oland.

1. Ikke en spesiell jul, men barndoms-
næns jul hadde jo en egen glans over seg.
— Da vi julaften satt rundt spisebordet for å innta julemiddagen, og far først leste jule-evangeliet av den store Bibelen, da var det høytid. — Juletreet skapte også stor glede.

2. Julen betyr for meg samling av familie og venner og mange gleder i den forbindelse. Men først og fremst betyr den at jeg skal få høre, og igjen få ta imot det glade budskap som julens evangelium er. Og så vil jeg enkelt få takke **Ham** fordi han kom hit ned til vår jord.

3. Jeg ønsker at Guds ord må få innpass og grobunn i hjertene her i vår menighet, slik at mange flere får trang til stadig å høre Guds ord. **Det** kan ikke unngå å gjøre sin virkning.

Helene Spydevold.

Vi takker samtlige for deres velvillige svar.

Konfirmantinnskrivning

i Varteig kirke **lørdag 18. januar 1975, kl. 10.15.** — Annonseres i byens aviser i januar i begynnelsen av innskrivningsuken.

Menighetsbladets økonomi

skal vi komme tilbake til i neste nummer som vil foreligge i begynnelsen av februar.

Vi i menighetsrådet

vil gjerne få sende en liten hilsen med ønske om en velsignet jul til alle menighetsbladets lesere.

Når vi igjen skal få feire jul, må en uvil-kårlig tenke på hvor fort tiden går, og vi gripes vel også av vemod med tanke på de mange anledninger som har gått fra oss. Men tanken på julen skulle jo først og fremst fylle oss med takknemlighet til Ham som kom «med all sin nåde og gave», og som er rik nok for alle som påkaller ham.

Vi har det godt her i landet med rik anledning til å samles om Guds ord og til å få virke fritt på mange måter. La oss ikke glemme at det ikke er en selvfølge, men ene og alene Guds godhet og barmhjertighet mot oss.

Så vil vi gjerne få takke for tillit og samarbeide i året som er gått. Vi takker våre faste arbeidere i kirken, og alle frivillige medarbeidere som har forskjellige oppgaver i blant oss. — La oss få minne om noen vers fra Johannes evangeliet kap. 1:

«Det sanne lys som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden. Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, og verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.» — Måtte vi alle ta imot ham og lære hem bedre å kjenne! — En riktig god jul og godt nytt år til dere alle!

For Varteig menighetsråd.

Ole Bergerud.

Et godt, rikt nytt år

ønsker vi i vår menighet — og videre ut — i vår Herre Jesu Kristi navn! — Det vil igjen si: at vi av hans fylde må få ny nåde for hver dag til et sant, rett kristenliv. Nådens midler og kraftens kilder har vi: ord og sakrament m. v.

T. T.

KJÆRE MENIGHET

Vi er nå i adventstiden og nærmer oss julens store høytid. Jeg kom til å lese Filip. 4, 4: «Gled eder i Herren alltid; atter vil jeg si: Gled eder! Eders saktmodighet bli vitterlig for alle mennesker! Herren er nær».

— Gleder vi oss over at det lille Jesusbarnet kom til vår jord for å frelse syndere? Uten ham var vi fortapt.

Er det noe vi skulle takke for og glede oss over, så er det julens glade budskap: «Eder er i dag en frelser født».

Jeg ønsker alle Guds fred og velsignelse for julen og det nye år, med takk for alt godt i det gamle. Gud signe vår kjære menighet og dens arbeidere! Hilsen A. S.

Nyårsklokken

Over bygd og by, klokke, ring din fred!

Ring den til vårt hjertes glede!

Ring den inn på dette sted,
slik at vi kan godhet sprede!

Kjære, hør på klokkeklangen!

Den er mektig og så klar.

Er den fin som første gangen
den ringte for slekter som var?

Er klangen skjønnere, dere?

Hør hvor den jubler og slår!

Vil den love oss no' mere,
vil den ringe til fred i år?

Vil den ringe farvel til klager

og til glede for små og stor?

Vil den ringe til lysere dager
for Norge og hele vår jord?

Kjære, la den også ringe
et løfte til Gud i vårt sinn,
at vi hele året vil bringe
freden i hjemmet vårt inn!

Å, kunne vi bare spre den
hver dag på all vår veg!
for slik er den himmelske freden:
den begynner hos deg og meg.

J. T.

GUDSTJENESTER

Søndag 22. desember. — 4. s. i advent:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset,
Nattverd. Kl. 9.30 søndagsskole.

1. juledag:

Varteig kirke kl. 11: Høytidsgudstjeneste ved
Torset. Offer til NMS. Menighetskoret synger.

2. juledag:

Varteig kirke kl. 11: Familiegudstjeneste ved
Torset. Offer til Israelsmisjonen. Skolel.
3a og 3b synger.

Søndag 29. desember, — Søndag e. jul:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset.

Tirsdag 31. desember — Nyårsaften:

Varteig kirke kl. 19: Gudstjeneste ved Torset.
Nattverd.

Nyårdag 1975:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset.

Søndag 5. januar:

Høgheim bedehus kl. 11: Gudstjenstlig møte
ved Torset.

Søndag 12. januar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset.
Nattverd.

Søndag 19. januar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset.
Offer til De fire Diakoni-institusjonene.

Søndag 26. januar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset.
Konfirmantene presenteres. Nytestamenter de-
les ut.

Søndag 2. februar:

Betel bedehus kl. 11: Gudstjenstlig møte
ved Torset.